

Б Ю Л Е Т Е Н Ь

— Т. П. ОУН у В. Б. —

ч. 2/108/

Рік ХХ.

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С !

Зі світлим Празником Христового Воскресіння дружньо вітаємо та передаємо наші сердечні святочні побажання і по-здоровлення Голові і Членам Проводу ОУН, Борцям за Волю України на Рідних Землях, Тереновим Проводам, усьому Провідному Активові, Членам, Юнацтву, Симпатикам і Прихильникам ОУН нашого та інших теренів.

Вітаючи Вас, Дорогі Подруги і Друзі традиційним великоднім привітом, бажаємо Вам сили духа, витривалости в щоденній організаційній роботі, ініціативи, активности і підприємчivosti та непохитної віри в метовий успіх нашої праці і боротьби, які остаточно увінчаються воскресінням України до її віковичного державницького життя.

Складаючи поклін воскресшому Христові, ми, підбадьорюємось Його для нас символікою, бо воістину знаємо, що Його славне, тріумфальне і чудом сповите повернення до життя прийшло після знущань, наруг, терпінь і приниженнь; після хресної дороги і розп'яття на Голгофі. Це ж символізує нам близьке воскресіння до державного життя України, після її важкого тернистого історичного шляху і Голгофи, на якій вона тепер знаходиться розп'ята в царстві червоного сатани, в кайданах московсько-большевицької імперії. Як для Христа Гологофа була кінцем його тернистого шляху, так і Голгофа, на якій в безбожній імперії розп'ята Україна є кінцевим етапом тернистого шляху для нашого народу і близький вже час його воскресіння до волі.

З тим радісним й одушевляючим переконанням святкуймо празник Христового Воскресіння.

В О І С Т И Н У В О С К Р Е С !

ВЕЛИКДЕНЬ 1983.

Тереновий Провід ОУН
у В.Б.

XX

К В І Т Е Н Ь

МІСЦЕ ПОСТОЮ

1983 р.

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С !

Великдень - це світле джерело наших духових обнов, бадьорих і радісних переживань і спонук, сповненність віри, немеркнучих надій і сподівань.

"Христос Воскрес!" - радісно вітаємось, і відповідаємо впевнено - "Воістину Воскрес"! І тоді вся і велика Правда - чудо Господнє, якимсь справді н о в и м чудом ділає на нас, і ми вже без тіні сумніву знаємо, що справді Ісус Христос воскрес! Ця істина, що Христос воскрес втілюється у нашу духовість, опановує свідомість, від чого стає так відродно, спокійно, мило і радісно. Людину утверджує впевненість в остаточну перемогу правди, як остаточну перемогла Христова правда після його тріумфального воскресіння. В такий радісний час єднається одиниця з народом, з Україною, призадумується глибше й уважніше до її долі. В такий святочний настрій Великодня легко доглянути мету наших національних стремлінь, прислонену нерідко замряченими буднями нашого життя, далеко від рідних сторін, любої нам Батьківщини-України. Легко й доглянути шлях та зміряти чи досить швидким кроком йдемо до мети.

Великдень - і на саму згадку воскресає у нас великодній чар, так наявний у Воскресній Утрені і Святій Літургії, і в гомоні великодніх дзвонів, і в розписаній чудовими зображеннями писанці, що зайняла видне місце у заповненому по береги смачними продуктами до свячення кошика, густо замаїним хрищатим синьооким барвінком, і в забавах-гагілках під церквою в пасхальні дні.

Цей чар, як тисячилітню традицію ми вивезли з України. Він діє на нас дальше, відроджуючись у пам'яті, коли враз з весною, вітає серед нас великодня пора. Але тоді теж дві долі /вітчизна і традиція/ настерливо переслідують нас відкритими питаннями, не сходячи із мислі: Каже одна: - Твій народ, вітчизна Твоя, Україна розп'ята на Голгофі невільничої московської імперії! Чи досить даєш зусиль, щоб розбити її кайдани неволі, ідучи на зустріч її воскресінню? Мовить друга: - чудові, повні чару великодні традиції Ти виніс з України! Але чи ти передав їх своїм дітям, чи знають вони, що то є чар і таїнства великодніх днів? Чи знають вони, що Великдень кріпить надію, символізує перемогу української правди, віру у воскресіння України до віковичного держав - ницького життя?

Так, Великдень стимулює духові зустрічі і розмови з Україною, сповнює нас братніми почуваннями до знедоленого, воюючого нашого народу і кинувши перед очі карту світа, на якій позначені незалежні мікродержави і незалежні країни напівцивілізованих племен, відкриває занавісу великої візії призначення України на одне із передових місць серед вільних народів світу. Така візія напрошує від кожної української одиниці, а зокрема від кожного члена ООН додаткового вкладу праці й додаткових зусиль, як жертв святочного великоднього зобов'язання у змислі постанови перед собою і воскресшим Христом сповняти духовість своїх дітей скарбом українських традицій: багатством українських великодніх звичаїв і величчю боротьби, щоб прискорити тріумфальний час, час перемоги і воскресіння України.

Великдень - і наші думки сьогодні з українським народом, знедоленим, але нескореним, з народом, який у боротьбі за свої права і державність. Він не так зовнішними виявами, як духовними переживаннями святкує Празник Христового Воскресіння, черпаючи сил із великоднього джерела духових наснаг. З нашим народом ми об'єднані спільним змаганням, спільною вірою у перемогу української правди і спільною метою, якою є воскресіння України до її державницького життя. Разом з народом ми творимо незбориму силу, разом із ним ведемо боротьбу, разом з нашим народом величаємо воскреслого Христа, з вірою: - ХРИСТОС ВОСКРЕС! - ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Тереновий Провід ОУН
у В. Британії

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ВАЖЛИВІ ЗАВДАННЯ, ЯКІ СТОЯТЬ ПЕРЕД НАМИ

Це дуже широка тема, але ми порушимо й обговоримо тим-разом тільки деяку її частину, що впливає із змісту зібраних досі звітів, які одержано від секторових і референтів ТП та від Обласних Провідників. З приємністю треба відмітити, що звіти одержано від усіх функційних, які були зобов'язані звітувати.

Крім перегляду проробленої роботи, переліку осягів і успіхів, звіти виказали де-не-де існуючі труднощі, деякі проблеми та слабості, що створювали перешкоди в назагал активній діяльності нашої Організації у Великій Британії. Перед тим, як з'ясувати актуальні завдання на базі окреслених вже плянів, треба як слід розглянути труднощі, проблеми і слабості, які унааявнилися, щоб їх усунути чи усувати в процесі нашої роботи і діяльності на всіх щаблях нашої організаційної структури.

Розгляньмо ці справи на основі матеріялу VI Великого Збору ОУН, яким є "Стан, постанови і напрямні VI ВЗ в організаційно-кадровій ділянці".

З цього матеріялу, зокрема два розділи відносяться до нашої теми: а/ Соціологічні проблеми складників ОУН і б/ Проблеми членства ОУН. Яке розуміння дає нам перший розділ/а/? На початку маємо таке ствердження: - ОУН - це організація в якій відбуваються процеси взаємовідношення між активом та їх регулювання і взаємовідносини між активом і його оточенням. Беручи в загальному, то треба ствердити, що взаємовідношення між самим активом, а теж між активом і його оточенням на нашому терені є добре і це сприяє організаційній праці. Але і є виїмки, і то майже в кожній громаді, де конфліктово уособлена людина, нерідко наш член, стає причиною непорозумінь, несправедливим трактуванням інших і то радше з особистих чим громадських чи політичних причин. В таких ситуаціях необхідна завжди інтервенція збоку організаційних зверхників, щоб ліквідувати конфлікти, не дати їм поглиблюватися.

Многогранною є діяльність ОУН і вона має головні і побічні, що вже не раз розрізняли ми, визнаючи ієрархію вартостей. Організація завжди буде сильною, якщо здійснюватиме з особливою увагою головні її цілі з таким розумінням, що член ОУН найперше виконує завдання Організації, а далі завдання СУБ-у, СУМ-у, ОБВУ, ОУЖ, УКПО і т.п., що є в сфері побічних цілей ОУН. Треба уважати, щоб окремі елементи головної цілі не стали самоціллю. То ж важною функцією проводів Організації має бути слідкування чи дані клітини Організації придержуються головній цілі і чи немає відходу, чи нема більшої уваги з боку члена чи членів якась із бічних цілей. Це є перманентна проблема ієрархії вартостей.

Немає у нас на руках фактажу для позитивних чи інших стверджень, бо не робили ми опитів, але, щоб мати повний успіх в роботі і в провідництві громадою чи спільнотою, потрібний монолітний провід, розуміється, що на всіх щаблях структури Організації і виконавці сповні в одну цілість атмосферою спільної відповідальності і солідарності. Монолітність проводів має ґрунтуватися на засаді однакового розуміння й примінення ієрархії вартостей і на побратимстві, що впливає з якнайсерйознішого усвідомлення про величезну відповідальність проводів у відношенні до цілі ОУН - здобуття УССД. Спаяний ТПровід, Обласний Провід, Станичний Провід - матимуть у членства високий авторитет, охочість членів виконувати накази проводів. Отже ж дбаймо про атмосферу монолітності проводів!

В організаційній ієрархії всі провідницькі пости мають бути чітко визначені. Всіх членів кожного проводу мають трактувати нижчі клітини нарівні.

Для справності функціонування організації потрібне правильне розв'язання різних внутрішньо-організаційних завдань, а між ними, головне:

1/ Де немає монолітного проводу старатися так вплинути на членів у складі даного проводу, щоб витворилася творча гармонія відносин між ними, бо є позначки, що не всюди і не все у нас є гаразд.

2/ З метою покращання ситуації на організаційному відтинку застосовувати, що рідко де трапляється нагороди і карі. Добре слово і признання висловлювати тим, які надзвичайно старанно виконали якесь надзвичайне і важливе доручення, здійснили свій оригінальний задум. Це зокрема відноситься до трактування наших молодих членів, які з більшою охотою працюватимуть на відтинках організаційної роботи, якщо ця їхня робота буде позитивно оцінена. Проступки членів не толерувати, а притягати їх до відповідальності. За проступки карати. Нехай це тільки буде виговір чи догана за не прибуття без обґрунтованої причини на сходина, зустріч чи семінар, на засідання чи організаційну відправу, Такі проступки, на жаль, у нас не є рідкими випадками. Не потягати за них члена / а зокрема молодого / до відповідальності то значить підривати в Організації дисципліну, дозволяти членам бути необов'язковими. Ми не можемо довести до того, щоб Організація стала клубом, де член поводить так, як хоче. Члена зобов'язують до участі усі, заповіджені йому, організаційні функції і відсутність в одній із них, він мусить оправдати дуже серйозною причиною. Давню практику нагород і кар застосуємо наново широко в організаційному житті.

3/ Маючи до диспозиції зараз доволі помітне число молодих членів, подбати найперше, щоб кожний із них мав відповідне організаційне навантаження, відповідну до своїх здібностей і по зацікавленні функцію в Станичному, Обласному чи Тереновому Проводах. Підкреслюється: не сміє бути ні одного молодого члена, який не мав би організаційного навантаження, зн, властивої йому функції у проводі на якомусь шаблі нашої організаційної структури. Впровадивши це остаточно в життя, вести процес постійної селективності, щоб здібних і заслужених підвищувати у відповідальності, а неактивних звільняти і виставляти на пробу в іншій функції, що відноситься теж до старших членів активу, бо статист і паперовий член якогось проводу, правда, займає місце, але Організації нічого не дає, що гірше, він деморалізує тих, які є обов'язкові і активні.

4/ Дія Організації, її виследи й оперативність залежить від співпраці і дружби між членами, між членами кожного проводу і між членами різних проводів. Добрі відносини і гармонійну ділову співпрацю між членством треба завжди плекати, бо це сприяє оперативності роботи, активізує діяльність, втримує ділові зв'язки. Без добрих ділових зв'язків не може бути оперативного стану в Організації. І тому є шкода, що пройшов рік і ще досі не встановлені зв'язки в деяких референтурах між станичним і обласним, а також між обласним і тереновим проводом. Всі прогалини у зв'язках негайно треба виповнити, щоб тим чином привернути Організації її повний оперативний стан.

5/ У співпраці між двома генераціями членства необхідне вдале синтезування досвіду старших членів з ініціативою та бажанням іновачій молодих членів, бо бувають випадки, як виглядає, що інколи одні других не розуміють і виринають зударі та тертя. Молодих членів треба трактувати однаково, як трактується старших членів, бо вони мають однакові і права, і обов'язки. Їх належить повідомляти про всі сходини і відправи, на які скликається членство, де вони мають брати теж обов'язково участь. На жаль, не всюди так практикується і це категорично треба змінити, бо сходини і відправи є джерелом наснаг та інформації для кожного члена.

6/ Вияв заінтересування членством та організаційними клітинами, їхнім життям і діяльністю розбуджує охоту, ініціативу і зроджує зусилля в тих, ким інтересується. Для того треба практикувати контролі, як членство виконує завдання і доручення свого проводу, як виконує завдання і доручення провідний актив і як активно діє дана організаційна клітина. Може бути тенденція відкладання завдань "на завтра", якщо член, в тому теж і провідний знатиме, що система контролі не діє. Практикуймо систематичні контролі, бо вони скріплюють членську дисципліну, збільшують організаційну дієспроможність, посилюють оперативність і діяльність як членства так і організаційних клітин, на всіх шаблях життя Організації.

7/ Для досягнення і вдержання ефектної оперативности і живучости в Організації є дуже важна внутрішня комунікація, щоб настанови, постанови, рішення, доручення, інструкції доходили до всіх членів згори, а від членів йшли вгору інформації про діяльність, стан, оточення, про дію агентури, лівізми, противних нам українських політичних партій, про українців, які відвідують Україну і тих, які з України відвідують своїх рідних на нашому терені. Добра внутрішня комунікація усправнює організаційну дію і дає членству сприяючу умовину для вчасної реакції на зарядження з вищого проводу, які до нього відносяться.

8/ Внутрі Організації вся дія відбувається на засаді двох проявів: а/ ініціативи, і б/ дисципліни. Старатися, щоб обидві ці функції проявлялися рівнорядно і рівночасно. Без ініціативи буде стагнація цілеспрямованої дії, а без дисципліни буде розклад і нелад. На ці засади треба членству звернути увагу, вказуючи на конечність вияву з його боку ініціативи, як систематичного явища, як теж на потребу вдержувати себе в рамках строгої дисципліни.

Яке розуміння дає нам розділ "б" - проблеми членства ООН?

Коли ціль Організації здійснюється слабо тоді немає особливого підйому організації, а наступає конкуренція різних цілей / наукових, церковних, економічних, профспілкових і т.п./, які є лише засобами для головної цілі, що послаблює дію ООН. Тому вимогою ООН до кожного члена є ставити свою заангажованість в ООН на першому місці.

Проводи організаційних клітин не повинні занедбувати питання заступства на провідних постах, щоб клітина і в загальному організації не опинилася в ситуації браку людей для обсади постів в проводах організації.

Дуже відповідальним завданням проводів організаційних клітин є добір на провідницькі пости.

Це зокрема є важливим завданням проводів в кадрово-організаційній політиці: дбати за постійне доповнювання провідного активу новими людьми, щоб не допустити до процесу старіння і стагнації на відтинку персоналу. В кожній каденції необхідно доповнювати проводи /систематично, переглядаючи щороку стан обсади даної клітини/ не лише свіжими людьми, але зокрема молодшими річниками. Але рішальними критеріями в тому процесі обсад мусить бути відданість ідеї, а не молодість сама собою чи досвідченість як така.

Маючи на увазі акутність поповнювання проводів молодим членством, необхідно скріпити працю над ним формою семінарів, як дотепер, з пляном щоквартальних семінарів /центрально організованих 4 рази до року/ з обов'язковою участю в них по областях усіх молодих членів. Це підкреслюється тому, бо не у всіх областях є відповідна увага до цього важливого завдання.

Якщо йдеться про інші завдання, що є в планах секторів і референтур ТП, слід наголосити і загострити увагу проводів та активу на найближче, а саме:

1. Докласти зусиль, щоб виповнити людьми 4 автобуси, які організується на святкування в РОТЕРДАМІ. Звертати увагу, щоб була добра репрезентація громад /СУБ, СУМ, ПЛАСТ, ОУЖ, ОбВУ/, а в ній помітне число нашої молоді.

2. Центральне відзначення 45-ліття з дня смерті сл. п. полк. Євгена Коновальця буде в програмі Свята Героїв в Тарасівці в дні 26-го червня ц.р. Подбайте, щоб громадянство прибуло масово на Свято Героїв.

3. Змобілізуймо українську широку громаду на маніфестацію в програмі відзначення 50-річчя організованого і проведеного Москвою голоду в Україні, як теж на окружні відзначення тих

Коли визвольна війна за державність і соборність України зазнала поразки, Євген Коновалець не зневірюється, ні не заперестав далшої боротьби. Вже в осені 1920 року він дає перший почин до створення Української Військової Організації /УВО/ на західньо-українських землях і Військової Організації Січових Стрільців /ВОСС/ на осередньо-східніх землях та Українського Центрального Революційного Комітету в Києві, під командою сотників Івана Андруха і Миколи Опоки.

Для організації політичної боротьби на довшу мету, з орієнтацією на власні сили народу і в оперті на народні маси, Полковник Євген Коновалець дає почин до створення, в січні 1929 року, Організації Українських Націоналістів /ОУН/, з чітко окресленою ідеологією і ясно сформульованими політично-програмовими позиціями, при чому УВО стала боввим рефератом ОУН. У процесі розбудови і закріплення організаційної мережі ОУН на українських землях під московсько-більшевицькою займанщиною і постигла Євгена Коновальця смерть із руки московського агента Яценка-Валуха.

Діяльність ОУН під керівництвом Євгена Коновальця належить уже до історії. Євген Коновалець започаткував нову епоху організованого українського націоналістичного руху, яка дала багаті жнива із його щедрого засіву, що їх уже по його смерті збирали його наслідники, продовжуючи далше боротьбу за визволення України. Тут і історія невмирущої УПА, історія 30-го червня 1941 року, тут і розвиток та зміцнення фронту поневолених народів, об'єднаних в АБН, тут і героїчне життя і славні подвиги його наступників, відомих і безіменних героїв української визвольної революції, яка ні на мить не притихає на Рідних Землях.

Згинув Євген Коновалець як воїн на фронті боротьби з ворогом, як вірний великий син українського народу. Його смерть - це один з трагічно-величких епізодів боротьби українського народу за волю і державність. На протязі минулих десятиліть Україна обвинуває Москву за брутальне вбивство чотирьох своїх найбільших і найвизначніших провідників - Симона Петлюру, Євгена Коновальця, Романа Шухевича і Степана Бандеру. Кожний з них на даному етапі був репрезентантом найкращих елементів нації і її рушійних сил. Кожний з них наголошував на даному етапі боротьби інші революційні моменти, але всі вони зливалися в одну велику симфонію, бо саме такою багатогранною, всеохоплюючою є українська визвольна революція.

ДОРОГІ ПОДРУГИ І ДРУЗІ!

Звернені 45 років тому слова Проводу ОУН до членів ОУН у зв'язку з трагічною смертю основоположника-провідника сл. п. полк. Євгена Коновальця є й сьогодні актуальні і зобов'язуючо-унапрямуючі. Слухаймо їх уважно. Мовив тоді Провід: "Вжійтеся, друзі, в цю велич добі, в цю героїку і потужну трагічність наших днів. Усвідоміть собі те, що про цю епоху легенди колись будуть творитися, до цієї епохи зідхатимуть колись мільйони і знаходитимуть в ній джерело свого відродження.... Вона житиме вічно в народній уяві, як міт, як легенда.... Як дума про добу великого зусилля, ризику життя і погорди до смерті.... Повірте своє сумління, свої вчинки й задуми, і скажіть - гідні ви цього?, Станьте, отже, на висоті завдання, переможіть і скоріть свої слабості людські, щоб обновлені в тій святій крові, що в Ротердамі пролилася, ви могли чесно й сумлінно та щиросердечно сказати: Ми готові! Ми гідні великого і несплямленого імени - Коновальцеві воїни....!"

Промовляли на бенкеті слідуючі особи: Архиепископ Лоріс Францеско КАПОВЕЛЛІЯ - колишній секретар папи Івана XXIII, який 20 років тому, бо 9-го лютого 1963 року вечером виїздив вітати Блаженішого Патріярха, та розповів про перші дні Їх Блаженства у Римі та зустріч із папою Іваном XXIII. Від Українського Епископату, зібраного на Синоді вітав Блаженішого Кир Мосиґа Преосвящений Кир Андрій Сапеляк, а кардинал Петро Палаціні вітав від збору кардиналів. Бенкетом проводив проф. Володимир Янів - Ректор УВУ у французькій і українській мові.

В тому часі відбулося також засідання Ради УПСО. В ході цього засідання інформовано про певні заходи, які були зроблені в напрямі полагодження стану у Великій Британії, як також інформовано про зустрічі із ново-іменованими кардиналами.

В часі римських днів члени нашої делегації мали окремі розмови із Владиками, або колами близькими до Архиепископа Марусина, а тим самим Східної Конгрегації. Наші прочани зроби́ли відвідини Святої Софії, Українського Католицького Університету, Малої Семинарії, Великої Семинарії та Патріяршого Дому при церкві Святого Сергія та Вакха, відвідали монастир Отців Студитів а також грецький монастир у Гротто Феррата, де є кількох українців монахами чи братчиками. При різних принагідних зустрічах члени нашої групи мали можливість говорити із кількома Владиками, які все запевняли, що справа Англії на добрій дорозі.

Коадютор думає, що найлегше справу Англії поладити, як би можна було помиритися із Єпископом Горняком. Якщо є до цього з нашої сторони бажання, то Єпископа Горняка можуть змусити піти на розмови та переговори з нами.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ:

Синад, який закінчився промовою Папи Римського, схвалив Новий Статут Священного Синоду, взяв до уваги літургічні справи, призначив трьох кандидатів на Саскатунський Престіл, займався різними справами пов'язаними з відзначенням 1000 ліття Хрещення Русі-України, положення Помісної Української Католицької Церкви у сателітних державах. Загально видно вдоволення серед Владик, бо власне починається нова доба так званого синодального правління. Архиепископ Мирослав Марусин був на відкритті, де відчитав привіт від Архиерея Риму підписаного кардиналом Касаролі, додаючи кілька слів від кардинала Рубіна й себе, але в Синоді не брав прямої участі. В Комунікаті Синоду ч. 1, є таке місце: "В Преосв. Кир Мирослав Марусин, Як Секретар Конгрегації для Східних Церков, не є вже членом Ієрархії Української Католицької Церкви. На нарадах цього Синоду немає жодного представника Римського Престолу."

В часі нарад на перше місце виби́вався Єпископ Сапеляк, який був секретарем Синоду. Екзекутивним секретарем, тобто тою людиною, що мала приготувати всі справи технічно був о. др. Ігор Мончак.

ПОЛОЖЕННЯ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ:

Багато виказувалося із Владик, що це буде поладжене. На наш терен прибув би хтось із священників, найбільш правдоподібно не заторкнений у цих справах. Думається, що автоматично із полагодженням справи у Великій Британії буде поладжена справа суспензи священників, які обслуговували наш терен.

Вже раніше і тепер підчас нашого побуту підкреслювалося побожвання, що миряни у Великій Британії будуть тріюмфувати із приводу перенесення Єпископа Горняка на другий терен. На кожному кроці це підкреслювано і казано, що ми цього не будемо робити.

Друга дуже важлива річ, яку нам потрібно мати на увазі, щоби ми не попали у велику довіру і вже тепер не почали поступати так, що справа є виграна нами. Нам треба витримати й далі, уважно дивитися за розвитком подій, вміло вести й далі акцію, але в такий спосіб, щоби від неї пізніше не відпекуватися, або щоби ми не спростовували своїх писань.

Нам під цю пору не вільно зламатися, але й далі стояти при своєму, коли пишемо на сторінках наших періодиків, там де ми маємо вплив, то писати гідно, без лайки, вживати слів які є пристойні для кожного.

Коли навіть і станеться, чого ми хочемо, буде ще довго відчуватися серед нас сліди цього лихоліття, яке ми зазнали в роках 1975 - 1983. Поділ який заіснував в громаді, який нас поділив не легко буде за помахом руки зліквідувати.

Вказують на те, що наш рух на терені Великої Британії за сильно заангажувався в патріярший рух, й радять відійти - думаю, що тут є основна помилка, бо ці круги повинні переконати своїх "ідеологічних братів", що вони роблять зле - вони також повинні на стільки заангажуватися в ці справи, як бандерівці, то тоді можна мати більш одностайний фронт.

Очевидно дальший розвиток патріярхального руху буде залежати від обставин, як до цього буде ставитися український Рим, а на нашому терені буде залежати від того, чи УКПО знайде можливість й далі обстоювати у нових обставинах історичні права нашої церкви. Від цього дуже багато залежить, який склад нової Ради а тимсамим і Президії буде вибраний на наступних Річних Звичайних Загальних Зборах УКПО.

Є певні речі запропоновані УПСОм, а це Конгрес Молоді. До цього треба підійти дуже уважно, ми мимоволі із молодшого покоління немаємо католицьких діячів, а роблячи Конгрес, віддаючи це в руки двійкарів, мимоволі віддаємо ключ ДО ДУШ І СЕРДЕЦЬ МОЛОДІ, їм, а пізніше на це нарікаємо, бо молодь від нас утікла.

Основну помилку яку ми зробили на початку цієї кампанії, що ми уважно не обговорили та не встановили стратегію та тактику нашої дії, тому в деяких випадках ми могли мати невдачі. Коли буде добра інформація, узгіднення способів нашої дії та належне виконання всіми нами та клітинами нашого руху можна говорити про успішний кінець чи завершення цілої нашої акції в цьому напрямку. Ми не можемо досягнути цілі тільки половиною частю нашою настановою та ставленням.

Семен ВИСОЧАН

"Для Вас, Дорогі Владики, повторяю ще раз те, що сказав на початку цього Синоду, вживаючи слів святого Павла: Будьте моїми послідовниками! Бережіть спадщину, яку я одержав від моїх світлих попередників. Бережіть її. Не віддавайте її в руки лукавих людей! Не сплямте її чужиною! Перенесіть її ненарушеною у вільну нашу Церкву, у вільну нашу Україну".

Патріярх МОСИФ

С В Я Т О Г Е Р О Ї В

Можна нація має в пантеоні своїх героїв небуденні по-
статі, які сукупністю своїх духових і фізичних прикмет від -
зеркаляють духове і фізичне обличчя цілого народу, які чина-
ми свого життя виявляють і характеризують підсвідомі і свідомі
бажання і стремління цілої нації.

Вшановуєчи що року і віддаючи поклін пам'яті Героїв, укра-
їнська спільнота дає цим доказ великого пієтизму і пошани для
тих усіх своїх найкращих синів і дочок, знаних і незнаних з
імені борців, що впали на шляху боротьби за українську вільну
і соборну державу, за народ і його визволення. Бо ж немає біль-
шої ні меншої жертви за ідею - є тільки жертва.

І коли ми святкуємо, чи зокрема відмічаємо річницю смер-
ти мученицької чи геройської Чотирьох Великих : - Петлюри,
Коновальця, Шухевича-Чупринки і Бандери - то цим ми не зменшу-
ємо жертв усіх тих, що віддали своє життя за ідею України -
безіменно. У цих чотирьох символах самопожертви ми вшановуємо
пам'ять усіх, що подібні їм, поклали життя за перемогу ідеї і
волі, правди і справедливості, національно-державної незалеж-
ности України.

Першим з поміж чотирьох віддав своє життя Симон Петлюра.
Вбиваючи його, хотіла Москва вдарити в ідею незалежності Укра-
їни. Але це їй не вдалося. Петлюра був тією постаттю української
історії, хто зумів піврати широкі маси народу за своїми ідеями,
якраз тим, що він видвигнув безкомпромісові гасла боротьби
проти Москви, чітко, ясно й ударно. Він зумів теж поєднати
національно-вихвольну ідею із соціальною. Він вщепив у народ
цю свідомість, що без політичної влади народу на власній зем-
лі, нема волі. Петлюра став втіленням не тільки національно-
державної незалежності, але також сіціальної справедливості.
Це органічне поєднання Петлюрою в національно-визвольній війні
проти Москви усіх істотних елементів і рушійних кличів і сил
переможної революції, давало запоруку перемоги в майбутньому.
Напряма, що його взяв Петлюра, став дороговказом для наступних
поколінь.

Десятки років уже проти неживучого Петлюри вела і веде
Москва неперебірчиву боротьбу. Вона Петлюру знеславляє усіми
можливими засобами. Увесь величавий похід визволення, очолю-
ваний Петлюрою, а підтримувай народом, - ворог окреслив "пе-
тлюрівщиною" - в зміслі звуження народного руху до вузького
кола його прихильників, як якогось ватажка, а тимчасом це
був всенародний герой боротьби за всенародну волю, соціальну
справедливість і передусім за всенародну владу української
нації на її землі. Вдаряючи у світлу пам'ять Петлюри, Москва
прагне вдарити тим в ідею української державности. В найно-
вішій історії советської України, автора О. Касименка, цілі
сторінки присвячені оплюгавлюванню імені Петлюри та ідеї
української державности.

Ця обставина, що наступ Москви проти пам'яті Петлюри
триває, найкращий доказ цього, що ідея, за яку він загинув, -
непоборна.

"Шлях звільнення кожної нації - писав Симон Петлюра
22-госічня 1926 р. в органі "Тризуб" - густо кропиться кров"ю,
нашою таксамо. Кров"ю чужою і своєю. Ворожою і рідною.

Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчості всього того, що нація і свідомо і іраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя".

А опісля прийшла смерть на бруку Парижа. З крові незабутнього Отамана зродилися нові численні загони борців, що пішли його слідами. Полковник Євген Коновалець підняв прапор Симона Петлюри.

Він співробітник Отамана за часів визвольної боротьби, оформляє розпорошені сили українського націоналізму в організаційну систему й очолює змаг проти Москви. Всеукраїнськість національного змагу Євген Коновалець вбрав у форму. "Шлях до Львова лежить через Київ!" І це стає засадою в боротьбі українського націоналізму за державність.

Євген Коновалець, основник і організатор, а одночасно душа військових зєднань Січового Стрілецтва, служить як правдивий вояк-націоналіст лише українській державі. Він хоронить Центральну Раду перед провокаційними виступами большевицьких ячейок, він готовий служити Гетьманській Державі, і опісля він відгукується на поклик Симона Петлюри і Директорії.

Євген Коновалець, як військовик, революціонер і політик, це побіч Симона Петлюри найважливіша постать в найновішій історії України. Він дав печать свого Духа тому українському поколінню, яке сьогодні продовжує кривавий змаг за кращу майбутність українського народу.

Велич постатті Коновальця унагляднюється перш за все в тому, що він не визнавав політичної співпраці з воротами України. І коли вигляди на продовження збройної боротьби в регулярних формах зменшилися і перестали існувати, Коновалець переходить на інші методи, революційні методи визвольної боротьби.

Під безпосереднім його впливом і кермою засновується у Львові Українська Військова Організація, а під проводом однодумців Полковника основується в Києві, в тому часі Військова Організація Січових Стрільців з повстанчими замірами і революційними методами. Для поширення і поглиблення збройно політичної боротьби та надання її власного підметного політичного характеру і всенационального революційного засягу, Є. Коновалець оформлює на Першому Конгресі Українських Націоналістів в 1929 році нову політичну організацію - Організацію Українських Націоналістів.

В наступному періоді своєї діяльності великий Полковник виразно зарисовується як визначний український політик, державний муж, навіязуючи звязки з політичними кругами Німеччини, Швайцарії, Італії, Японії і інших.

Цю зовнішньо-політичну діяльність ОУН і Коновальця зокрема оцінила Москва як загрозу для існування своєї імперії і тому мусів згинуті той, хто своєю особою персоніфікував ідею непоборного і незламного духа української нації, хто очолював і вів націю у її боротьбі за визволення.

І знову зрошено Роттердам кров"ю Великого, але прийшов новий перемець - Тарас Чупринка - Роман Шухевич. Як олімпійський вогонь у старині так прапор української волі передають собі з рук до рук наші Герої, доки не занесуть його до храму всеукраїнської волі Св. Софії у Києві.

Коли 5-го березня 1950 року в Білогорщі розгорявся бій МВД з охороною головного командуючого Української Повстанської Армії генерала-хор. Тараса Чупринки, - сповнялася чергова велика трагедія в серцях українського народу. Це гинув смертю хоробрих Великий Українець наших днів, Державний Муж, Революціонер, Полководець.

Епоха, що її символізує Чупринка є особливого значення. Це період боротьби української нації на два фронти - проти Німеччини і Росії. Чупринка якраз є організатором цієї двофронтової війни проти наймогутніших у той час мілітарних потуг світу. Це велике рішення, яке доводилось приймати йому, мало в історії не одного державного мужа, що був у подібній ситуації. Цим рішенням Чупринка вказав людству шлях, що не можна єднатися з одним злочинцем, щоб перемогти іншого. Наслідки цього первородного гріха бачимо тепер, коли завдяки цьому союзові Заходу з дияволом Москвою, поневолення ним загрожує уже всьому вільному світові.

Чупринка підняв на боротьбу широкі кола народу. Він створив передумови для повторення нової Хмельниччини через поєднання національної революції із соціальною. Це поєднання мало переломове значення у чині Чупринки. Він сміло переводив у життя засаду: без національного визволення немає соціального, без політичної влади народу на його землі нема особистої волі ані здійснення соціальної справедливості. Він вязав національно-визвольну боротьбу з усіма ділянками життя нації, свідомий того, що національне поневолення має у висліді економічний і культурний гнет.

Чупринка розумів механіку революції, її динаміку, її рушійні сили. Він вязав усі ланки життя в одну суцільну систему захисту життя нації...

За УПА станув увесь народ, це була армія народу, армія усіх українців, які переродилися нагло в націю героїв, що ставали на прю з найбільшими деспотіями світу.

Чупринка розумів, що завалити московсько-більшевицьку тюрму народів можливо лише об'єднаними зусиллями усіх уярмлених націй, тому він ініціює в листопаді 1943 року Конференцію поневолених народів в лісах Житомирщини, де твориться Комітет поневолених націй для координації боротьби проти обох імперіалізмів: московського і німецького.

Він ініціює і організує в цьому пляні величні рейди УПА в сусідні країни: Польщу, Білорусь, Литву, Словаччину, Румунію, а навіть рейд командира Лиса в 1949 році на Кавказ, включно з бравурним рейдом на захід, щоб дати доказ вільному світові непоборної сили української нації до її незалежності.

Він змінює тактику боротьби, коли війна закінчилася і почалася злощасна коєгістенція, поглиблює революцію в усі ділянки життя, охоплює весь комплекс проблем життя і всі території можливі для дії з концентраційними таборами включно... Чупринка стає смертельною загрозою для Москви, як неперевершений стратег революції. І він гине в бою. Скільки знаємо імен начальних вождів світової історії вільних чи уярмлених націй, що так падали б на стійці, як він Роман Шухевич - Тарас Чупринка. Він загинув на рідній землі в бою з військами МВД, під Льва Городом в Білогорщі...

Засіяне Чупринкою поле дає надійні плоди. Народ продовжує незламно боротьбу. Дух Чупринки живе і житиме вічно. Процес Ставання народу йде нестримно і його не подолати.

Шлях визвольної боротьби українського народу стелиться новими жертвами великих постатей української національної революції. У своєму жорстокому намаганні зломити духа спротиву української нації і вбити в ній стремління до волі і національної незалежності, Москва послідовно знищує фізично провідників української національної революції, послуговуючись усіма можливими засобами, зокрема бомбою, кулею і отрутою.

І знову у ряді великих синів України, знищених скрито-вбивством Москвою, найновішою черговою жертвою стає Степан Бандера, той, чийм іменем охрещено революційно-визвольну боротьбу українського народу у найновішому етапі, так, як колись було прозвано іменем великого Гетьмана Івана Мазепи. Кожна остання втрата є найбільш болючою, бо час ще не вилікував рани.

Ще молодим юнаком, на гімназійній лавці Степан Бандера починає організувати перші революційні товариства на те, щоб протиставитися наступові польського ворога, який тут, на шкільній лавці, старався прокрастися в душу української нації. Як гімназист він стає членом УВО, а опісля ОУН, в якій займає скоро провідні становища референта кольпортажі і пропаганди та опісля Голови Крайової Екзекутиви ОУН. На цьому пості Бандера підніс Організацію Українських Націоналістів і всю революційну боротьбу українського народу на першини, організаційно, ідейно і політично. Він поширює пропагандивну роботу, боєвими акціями звертає увагу світу, гідною мужньою поставою на Варшавському процесі здобуває признання для героїзму українського революціонера не тільки серед своїх, не тільки серед чужих, але навіть серед поляків, серед тих, проти кого він боровся.

І хоч доводилося йому у тому часі зустрічати багато закидів та обвинувачень зі сторони частини здиференціованої політично української спільноти, мовляв, нема глузду боротися проти всіх окупантів, що треба визнати польську дійсність на західно-українських землях, Він, Бандера незламно продовжував революційну боротьбу захищаючи честь нації і української людини в її змагу за власні права, на власній землі.

За цю боротьбу польський уряд засудив Степана Бандеру на кару смерти, але побоюючись, що виконання її могло б спричинити загальний зрив, замінив кару смерти на досмертну тюрму.

У розгарі другої світової війни, коли західно-українські землі опинилися під московсько-більшевицькою окупацією, у висліді розвалу Польщі, Степан Бандера перебирає знову провід революційної боротьби у свої руки. У перших днях німецького наступу на Советський Союз з його ініціативи український народ Актом 30-го Червня 1941 року проголошує усьому світові, що українська проблема, це окрема самостійна проблема і що український народ готов активно боротися за свої Богом дані права.

Особисто прийшлося Степанові Бандері знову переносити арештування та заслання до концтраційного табору, коли він відкинув вимогу німців відкликати Акт 30 Червня 1941 року.

Закінчення другої світової війни не принесло волі Україні. На українські землі нахлинула большевицька навала, в союзі з якою стояв захід.

І хоч знову можна було почути голоси, що боротьба проти большевиків на заході не популярна і для українців політично недоцільна, Степан Бандера заявляє, що українська визвольна боротьба мусить завжди бути самопідметна, що ми мусимо керуватися тільки добром української нації, українського народу.

Очоливши знову визвольну боротьбу, він доручає продовжувати її на рідних землях, а на заході він рішучо відкидає співпрацю з тими, хто хотів би співпрацювати з українцями на позиціях непередрішенства.

В тяжкі часи доводилося жити Степанові Бандері. Траплялося, що і серед гурту його найближчих співробітників ломалися, не видержували і дорікали куди він веде, вони несили були маршувати проти бурі і спек, хотіли, щоб залишив їх отут, не бачучи, що залишитись отут, значить загинути, а йти нестримно вперед, значить дійти до мети.

Степан Бандера, як Симон Петлюра, Євген Коновалець і Роман Шухевич-Чупринка, є власністю усього українського народу, є героями всієї української нації, є символами її невміручого гону до волі. Вони є людьми тієї самої категорії, є постаттями української історії, які символізують чин нації до незалежності і втілюють його.

І сьогодні вшановуючи пам'ять усіх наших героїв прикладами життя і боротьби Чотирьох Великих - схлонимо голови і перед шефом штабу УПА генералом Грицаєм-Перебийносом, перед першим шефом штабу УПА полковником Армії УНР Ступницьким, перед пам'яттю Єфремова, Гермайзе, Павлушкова, Черняхівського - з процесу Спілки Визволення України - як великої когорти героїв-борців за визволення нації: перед Головінським, Ольжичем, Ольгою Басараб, Телігою, Біласом і Данилишином, перед бра-вурною постаттю командира наддніпрянця Яструба, колишнього старшини советської армії, що перейшов у ряди УПА: перед Маївським, Полтавою і Горновим - бо в їх постаттях ми вшановуємо усіх відомих і невідомих борців - героїв за волю: а перед усім сьогодні віддаємо честь і клонимо голови перед мучениками нешої мовчазної Церкви в Україні, та перед нашим народом у цілому, якому належить це почесне окреслення - народ-герой, бо він є носієм, заборолом, захисником і зберігачем ідеї незалежності.

Віддаючи шану пам'яті знаних і незнаних, що впали за волю, ми передусім пам'ятаймо на ці небувалі геройські жертви-концтаборів, зокрема 500 героїнь і мучениць Кінгірі, борців Воркути, Норильська, Мордовії і інших..

Усі вони включаються у великі лави героїв, що їх очолюють ті чотири великі імена - ПЕТЛЮРА - КИОНОВАЛЕЦЬ - ШУХЕВИЧ-БАНДЕРА... Це теж їх полководці.....

Коли сьогодні відмічаємо зокрема ті чотири великі постатті то робимо це в тому пляні, що тим віддаємо честь усім знаним і незнаним героям-борцям і мученикам за справу Бога і народу..

Більше того, ми віддаємо тим чином честь передусім нашому воюючому проти тиранії і безбожництва українському народові.

СЛАВА ТИМ, ЩО ВПАЛИ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ, ГЕРОЯМ І МУЧЕНИКАМ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ!

3. КАРБОВИЧ

ОГЛЯД СТАНОВИЩА В УКРАЇНІ І СВІТІ ТА НАШІ НАБЛИЖЧІ ЗАВДАННЯ.

/скорочений текст/

Становище в Україні й імперії

Його треба оцінювати під кутом нашої революційно-визвольної концепції й її здійснювання. Суттєвим елементом нашого революційного діяння було: перехід у другу фазу нашої первісної розпланованої визвольної діяльності.

Перша фаза мала наголос на ідейно-політичну мобілізацію - самоусвідомлення національного українського "я" в різних відношеннях життя. Йшлося про ідейні семафори для нації, сперті на глибинних первнях її духовості і змісту суцільного життя нації. Ці ідейні семафори не могли бути лише доктринерськими, чи абстрактними, але мусіли мати пряме відношення до дії нації.

ОУН це передусім стимулятор, організатор, промощуючий шлях чинник в нації, але боротьбу й усяку чинність у широкому розмірі мусить робити весь патріотичний Актив ідеї й чину в нації, однаково світ великої української думки, оригінальної, як і світ пензля, долота, пера; світ дослідів і шукань та проповідувачів знайденого, чи розгаданого з-поміж найкращих творців духових і мистецьких вартостей, інтелектуальних і літературних, гуманістичних цінностей з-поміж усієї нації.

Основне: розбудити те шукання, вказати його шлях, розворушити посягнення до джерел! Раз розбуджене шукання власних коренів ніколи вже не вгаває, не зважаючи на репресії. Так, як гін до волі, як стихія!

Перша фаза нашої дії акцентувала цей ідейно-політичний бій-поодинокі гасла і вказівки переводити в життя.

Друга фаза мусить характеризуватися наполегливішим намаганням проводити структурну революцію усіх ділянок життя.

Большевизм накидає російський зміст життя /включно з метафізикою/ окупованій нації, з намаганням перетворити її в советський, у російський супернарід з його уявленням і змістом життя. Індія не робила структурних революційних зривів проти Англії, бо англійський імперіялізм це був мілітарний і економічний, що вимагав поборювання з боку індійців передусім у площині прогнання окупаційних військ і припинення економічного визиску при ненарушених індійських структурах життя.

Наша революція багато більше скомплікована й має безліч більше фронтів: бо російська окупація це сукупність засобів, які весь комплекс життєвих інститутів даної нації ліквідує, а накидає свої - большевицькі, тобто російські - комуністичні, колективістичні, етатистичні, атеїстичні, антиіндивідуалістичні, антинаціональні, включно з іншим правосуддям, правопорядком, в основі якого лежить брехня, обман, облуда, як система!

Солідарність мала невдачу у тому, що її лідери не схопили суттєвого: неможливі два центри влади в російській системі. Більше того, триподіл влади взагалі не існує при большевицькій системі, бо й судова і законодавча і виконавча влада є завжди в компартії.

Солідарність не усвідомила собі, що веде переговори не з польським партнером, але з продовженою рукою москаля, яким є Ярузельщина.

Польські структури не могли бути будовані поруч російських, але проти російських у постійній боротьбі, як це тепер вже починає діятися все ж при ілюзорній надії певних мінімальних досягнень на відтинку власних структур, з врахуванням геополітичного становища Польщі. Так революції не творяться, хоча визрівають, як потенційна сила. Солідарність з революціонізувала польське суспільство, але треба пам'ятати, що без ясної мети - геть від Москви - успіху польська революція не буде мати. Тому стоїть питання, як забезпечити успіх того "геть". Це є концепція АБН.

Концепція нашої революції не має прецеденсу в історії, бо досі ні один імперіаліст не йшов на завоювання світу з своєю суцільною системою життя, яку накидає як форму володіння нападеному народові, одночасно вносить елементи суцільної брехні й такого ж безправ'я. Революційний зудар структур протиставних змістом-метою-тотальним уявленням змісту життя - є суттєвим первнем нашого революційного процесу. Без УССД є неможливо здійснити повноцінного образу й уявлення життя власної нації - це монументальний революційний процес, що проходить як наслідок нашого ідейно-політичного бою першої фази, базованого на грандіозних традиціях крови ОУН - УПА. З крови все виростає й кров'ю все величне скроплюється.

Бій русифікації як одне з найважливіших бойових гасел нашої революційної боротьби, що його так сильно наголосив Олексій Тихий у своєму елябораті "Роздумах", за що отримав 15-річний присуд, - це є бій не лише на мовному полі, але це бій на усіх ділянках життя. Теперішня фаза нашої боротьби це практичне наголошування й намагання здійснювати у живому житті в боротьбі український зміст, провалюючи все наново ворожі форми й їхній зміст - ворожі структури усіх ланок життя. Це не означає, що ми їх суцільно завалимо, але означає, що постійна боротьба за їх завалення є процесом революції, є революціонізацією, є духовою, суспільною, правовою, світоглядною, економічною, релігійною, визріваючою революцією.

При цьому вирішальну ролю завжди мусить грати плекання збройної сили, її культ, - ідейна інфільтрація в советську армію, - плекання й вічна пригадка - влада нації на власній землі, пригадка, що різногранні революційні процеси матимуть в ефекті збройний зудар, без якого немає виграної.

Очевидно ці принципи потребують деталізації, що в неодному випадку зробили деякі самостійники - культурні діячі. Їхня конкретизація деяких гасел окрилена національно-політичною цілеспрямованістю - УССД - є живою відбиткою потреб боротьби, зокрема на фронті проти русифікації. Деякі корисні гасла є доцільно включити у наш комплекс конкретних гасел, які є ідентичні з нашими.

У сьогоденній міжнародній ситуації й майстерній пропаганді Андропова - витворюється панічний настрій, коли говоримо про революційні процеси в Україні й аналогічні в імперії. СС 20, СС 5, СС 4, применшиність військової сили Заходу і т.п. Все це безпідставне.

Московські історики претендують на Київську Русь, приховуючи дійсний початок російського - московського народу, якого коріння треба шукати у таких племен як в'ятичі з їхніми сусідами угро-фінами та татарами. Також промовчується той факт, що до контрверсійної Переяславської угоди, Україна майже не мала політичних та культурних зв'язків з тодішньою московщиною. Промовчується чомусь існування козацької держави, та її остаточне знищення Москвою, як також запровадження кріпацтва в 1780 роках. Більшість західних істориків перебувають в дурмані московської псевдо "історичної науки".

Таке фальшиве розуміння історії московської імперії було однією з основних причин, що президент Вілсон і його секретар стану Р. Лянсінг в 1918 році заявили проти підтримки самостійності для України, розглядаючи ідею самостійної України як вислід австро-німецької пропаганди з метою руйнування Росії.

Хоч сьогоднішня ситуація виглядає багато краще, на заході ще далше є живе і активне політичне та культурне русофільство.

В цій ділянці потрібно більших зусиль, зокрема від наших істориків, науковців та студентства, які повинні доложити всіх потрібних зусиль, щоби відвоювати Історії України її належне місце на сторінках світової історії та в науковому світі.

Наприклад наша студіююча молодь повинна писати свої наукові дисертації на українські історичні теми, а наші науковці повинні відложити другорядні справи, а зосереджувати свою увагу на українознавчі теми. Треба признати, що завдяки повомній політичній еміграції на цьому відтинку багато зроблено, лед незнання та байдужого ставлення до справи української самостійності ще не зовсім проломано, бо маємо до діла зі столітньою інфільтрацією московської брехні яка зуміла проникнути в майже усі ділянки наукового світу, та з браку її оприкнення нашою стороною набула там право "громадянства".

До помочі нашому науковому світові повинні прийти ми усі та присвячувати обороні Правди України належну і потрібну увагу. Побіч фінансової піддержки для потрібних видань, ми де лише стрічаємося з неправдою про Україну, чи це в різних енциклопедіях, історичних підручниках, книжках, пресі та інших середниках інформації повинні їх спростовувати фактами та виясненнями.

Але, щоби ми могли це успішно виконувати, мусимо самі постійно студіювати історію нашої Батьківщини, постійно вчитися та вишколюватися, бо лише тоді ми матимемо змогу протиставитися офензиві дезінформації та фальсифікації різних московських шовіністів та їх прихвостнів на заході та відкрити західньому світові очі та вуха на ту жахливу кривду та несправедливість яку вже довгі роки терпить наш нарід. Багато кривди зроблено Україні зі сторони заходу не так з ворожого наставлення до ньої, а часто з причини ігнорантності та браку розуміння фактичного стану. До повторювання цього в майбутньому змагу українського народу за його право на вільне самостійне життя ми не сміємо допустити, бо це коштуватиме наш нарід більше жертв на шляху до осягнення священної мети ВІЛЬНОЇ САМОСТІЙНОЇ СУВЕРЕННОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

З М І С Т

1.	ХРИСТОС ВОСКРЕС - В Е Л И К Д Е Н Ь	Стор.	1
2.	ХРИСТОС ВОСКРЕС - Тереновий Провід у ВБ		2 - 3
3.	ВАЖЛИВІ ЗАВДАННЯ ЯКІ СТОЯТЬ ПЕРЕД НАМИ - О. КОШОВИЙ		3 - 7
4.	НАКАЗ ПРОВодУ ОУН - Провід Організації Українських Націоналістів		7- 9
5.	ЛЮТИЙ 1983 РОКУ У РИМІ ТА НАШЕ СТАНОВИЩЕ - - Семен Височан		9 - 11
6.	СВЯТО ГЕРОЇВ -		12 - 16
7.	ОГЛЯД СТАНОВИЩА В УКРАЇНІ І СВІТІ ТА НАШІ НАЙБЛИЩІ ЗАВДАННЯ - З. КАРБОВИЧ		17 - 19
8.	СТАНЬМО В ОБОРОНІ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ - Тарас Степовий		19 - 20

-----X-----